

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10196/2023
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тихомир Огњановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Панчеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гжрр 293/22 од 29.11.2022. године, у седници одржаној 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гжрр 293/22 од 29.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гжрр 293/22 од 29.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву Прр 184/2022 од 27.06.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 1.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 27.06.2022. године као дана пресуђења до исплате. Другим ставом изреке, са вишком тужбеног захтева од досуђеног износа од 1.500 евра до тражених 1.800 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате, одбијен је као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужили исплати трошкове парничног поступка у износу од 21.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гжрр 293/22 од 29.11.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена, а делимично одбијена жалба тужиле и првостепена пресуда делимично потврђена у ставу првом изреке у делу којим је обавезана тужена да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом од 27.06.2022. године као дана пресуђења до исплате, у ставу другом изреке и у ставу трећем изреке којим је одлучено о трошковима парничног поступка. Другим ставом изреке, првостепена пресуда је

делимично преиначена у делу става првог изреке, тако што је тужбени захтев преко износа од 800 евра до износа досуђеног првостепеном пресудом од 1.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом на овај износ од доношења пресуде до исплате, одбијен као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара. Четвртим ставом изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију из свих законских разлога са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о посебној ревизији. Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за неимовинску штету коју је тужила претрпела због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Панчеву Ст 246/2011, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужилци са припадајућом каматом. О овом праву тужиле и о висини тражене накнаде, другостепени суд је одлучио уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права. Указивање у ревизији на другачије одлуке, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер одлука о основаност захтева у овој врсти спорова, као и одлука о висини неимовинске штете зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни и суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.03.2022. године, ради исплате новчаног обештећења за штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у износу од 1.800 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15), прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1) и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о поступку по тужби за новчано обештећење, у коме ревизија није дозвољена у смислу одредбе члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је ревизија тужиље недозвољена, а на основу цитираних законских одредби.

У конкретном случају, нема места примени одредаба о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општим режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спора није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић